

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 18 maja 2017 r. – Openbaar Ministerie/Tadas Tupikas

(Sprawa C-270/17)

(2017/C 277/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Druga strona postępowania: Tadas Tupikas

Pytanie prejudycjalne

Czy postępowanie odwoławcze

- które obejmowało rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i
- w wyniku którego wydano (nowy) wyrok skazujący lub utrzymano w mocy wyrok skazujący wydany w pierwszej instancji,
- gdy ENA [Europejski nakaz aresztowania] służy wykonaniu owego wyroku skazującego,

stanowi „rozprawę, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, Dz.U. 2002 , L 190, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 18 maja 2017 r. – Openbaar Ministerie/Sławomir Andrzej Zdziaszek

(Sprawa C-271/17)

(2017/C 277/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona przeciwna: Sławomir Andrzej Zdziaszek

Pytania prejudycjalne

1) Czy postępowanie

- w ramach którego sąd państwa członkowskiego wydającego nakaz orzeka w przedmiocie połączenia odrębnych kar pozbawienia wolności, na które zainteresowany został już skazany prawomocnymi wyrokami, w jedną karę pozbawienia wolności, lub w przedmiocie zmiany łącznej kary pozbawienia wolności, na którą zainteresowany został już skazany prawomocnym wyrokiem oraz
- w ramach którego sąd nie badał już kwestii winy,

takie jak postępowanie, w wyniku którego wydano „cumulative sentence” [wyrok w sprawie kary łącznej] z dnia 25 marca 2014 r., stanowi „rozprawę, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu zdania wprowadzającego do art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾?

2) Czy wykonujący nakaz organ sądowy może:

- w przypadku, gdy osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, nie stawiała się osobiście na rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie,
- jednakże ani w ENA [europejski nakaz aresztowania], ani w dodatkowych informacjach, których przedstawienia zażądano na podstawie art. 15 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW wydający nakaz organ sądowy nie podał informacji odnoszących się do możliwości zastosowania jednej lub więcej okoliczności, o których mowa w art. 4a ust. 1 lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, stosownie do sformułowania opisu jednej lub wielu kategorii z pkt 3 części d) formularza ENA,

dojść do wniosku – chociażby z tego tylko powodu – że żadna z przesłanek sformułowanych w zdaniu wprowadzającym art. 4a ust. 1 i lit. a)–d) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW nie jest spełniona i odmówić – chociażby z tego tylko powodu – wykonania ENA?

3) Czy postępowanie odwoławcze

- które obejmowało rozpoznanie sprawy pod względem merytorycznym i
- w wyniku którego wydano (nowy) wyrok skazujący lub utrzymano w mocy wyrok skazujący wydany w pierwszej instancji,
- gdy ENA służy wykonaniu owego wyroku skazującego,

stanowi „rozprawę, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 18 maja 2017 r. – K. M. Zyla/Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-272/17)

(2017/C 277/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K. M. Zyla

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które prowadzi do tego, że pracownik, który na podstawie rozporządzenia nr 1408/71 ⁽¹⁾, względnie rozporządzenia nr 883/2004 ⁽²⁾, przez okres odpowiadający części roku kalendarzowego jest ubezpieczony w ramach powszechnego systemu ubezpieczenia społecznego w tymże państwie członkowskim, jest – w momencie pobrania składki na poczet rzeczzonego ubezpieczenia – uprawniony jedynie do ułamka – przypadającej na składki na ubezpieczenie społeczne – części standardowej obniżki kwot podlegających pobraniu na poczet podatku dochodowego i ubezpieczenia społecznego, który tu ułamek jest określany prorata temporis proporcjonalnie do okresu, w którym pracownik ów był ubezpieczony, jeżeli przez pozostałą część roku kalendarzowego pracownik ów nie jest objęty powszechnym ubezpieczeniem społecznym w odnośnym państwie i w okresie tym zamieszkuje w innym państwie członkowskim, a w odnośnym roku kalendarzowym cały (względnie niemal cały) dochód uzyskał w pierwszym z wymienionych państw członkowskich?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie, Dz.U. 1971, L 149, s. 2 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 35.

⁽²⁾ Rozporządzenie parlamentu europejskiego i rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. 2004, L 166, s. 1 – - wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 72.